

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

אמת ושקר בעולם הזה

מתנה שאפשר לשמוח בה, שהיא קיימת לעד. וזה אנו אומרים בתפילת שחרית בשבת "ישמח משה במתנת חלקו".

אף השטן נתן למשה מתנה שלימדו את ענין הקטורת שבכוחה להציל עם רב. - לפני כמה שנים היתה מגפה בצרפת ומיד עשו תיקון מסוים והמגפה נעצרה. בזמן בית המקדש כשהיו מגפות הקטירו קטורת וכך נעצרה המגפה, כמבואר בפסוק "ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטרת ויכפר על העם" (במדבר יז, יב), [ובזמננו שאין לנו אפשרות להקטיר קטורת יש סגולה לקרוא את פיטום הקטורת]. ויש לעיין דהרי מלאכתו של מלאך המוות היא ההריגה וכיצד הוא מלמד למשה את ענין הקטורת, שעל ידי כך ינצלו אנשים מן ההריגה, זה הרי כמו שאדם יגלה את סוד מלאכתו לבן אומנותו. אם כן הדבר תימה כיצד מלאך המוות מגלה זאת למשה.

ונראה לבאר בזה, היות ובאותו עולם הכל אמת, אף מלאך המוות יודע שבמקום שהכל אמת אי אפשר להסתיר ממשה כלום, כיון שעלה לקבל את התורה והוא צריך לדעת הכל, ואם מלאך המוות יסתיר את סוד הקטורת הוא פוגם באמת.

וכפי שהסברנו שהעולם הבא נקרא אמת והעולם הזה נקרא שקר, וודאי שמי שאוחז בתורה הוא אמת, אך היצר הרע בכוחו להראות לאדם שקר כאמת. עשיר, אין בכוחו לדעת מהו עוני, רק אם בעצמו יהא עני ידע את משמעות הדברים. מסופר על הגאון הצדיק רבי חיים מצאנז זיע"א שישב כל כולו שקוע בעולמה של תורה וקם לקחת איזה ספר. והנה בהליכתו השמיכה שעליו נגעה בנר שלאורו הוא למד ונדלקה. שמשו שראה אש מיד חש למקום וזרק על רבו שמיכה לכבות את האש. הרבי זיע"א זעק עליו על שמפריע לו בלימודו. עד כדי כך היה שקוע בלימוד, שלא שם לב כלל לדליקה. כזו שקיעות בכוחה להביא את האדם לאמת.

ולהבדיל, לפני זמן ביקרתי אשה שברעידת אדמה נפל עליה קיר והיא נפצעה. שאלתי אותה, כלום לא חשת ברעידת אדמה? והשיבה שלא. הוספתי ושאלתי אותה - כיצד לא הרגשת בזה? ואמרה שקיבלה באותו יום סחורה של יהלומים והיתה עסוקה בהם עד כדי כך שלא הרגישה במתרחש. לומדים אנו מזה, במה שאדם עוסק - באותו עולם הוא חי. אדם שיעסוק באמת, יחיה בעולם של אמת, ויהיה שקוע בו כמו הגאון הצדיק רבי חיים מצאנז זיע"א. ולהבדיל אדם שיעסוק בעולם של שקר יהיה כל כולו שקוע בו עד כדי כך שברעידת אדמה הוא לא יבחין בנעשה סביבו.

לעילוי נשמת

כ"ק האדמו"ר מבילגורייא
רבי מרדכי רוקח זצוק"ל

"ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה

ויעקב איש תם יושב אהלים". (בראשית כה, כז)

יעקב ועשו היו שני אחים אשר נולדו לאותו אב ואם. שניהם היו בניהם של יצחק ורבקה, ושניהם היו נכדים לאברהם ושרה אבותינו הקדושים, ובכל זאת כתוב "עשו איש יודע ציד איש שדה", "ויעקב איש תם יושב אהלים". ויש להתבונן כיצד זה קרה, הרי שניהם בראשית דרכם למדו באותה ישיבה, חונכו אצל אותם הורים ואף נוצרו מאותם הורים. אם כן כיצד זה שנערים הגדלים יחד אחד יוצא לצוד ציד וכי והשני איש תם יושב אהלים.

ונראה לבאר שהעולם הבא נקרא עולם האמת, והעולם שלנו לכאורה הוא עולם השקר, ויש להתבונן מה בעולמנו נקרא שקר, אם לאדם ישנו איזה מלבוש ואומר יש לי מלבוש וכי זה שקר, אם כן מה בעולמנו נקרא שקר, האם ישנה איזו מציאות של שקר דוקא בעולם הזה, ואם ישנה כזו מציאות - מה היא.

ונראה לבאר שלאחר שעם ישראל יצאו ממצרים ועלה משה רבינו למרום בכדי להוריד את התורה, היה שם במרום ויכוח עצום של טענות אמת בין משה רבינו למלאכים. המלאכים טענו - וכי אדם שבא מעולם השקר יקבל את התורה שהיא כל כולה אמת, ומשה לעומתם טען - כיון שאנו חיים בעולם השקר זקוקים אנו לתורה שתתן לנו דרך ואמת כי אלמלא תורה האדם ימשיך בדרכו החשוכה.

לבסוף זכה משה באותו הדין והוריד לנו, לעם ישראל את התורה. באותו זמן שזכה משה בתורה רצו המלאכים להתחבב עליו, כמו להבדיל בעולמנו תתכן מציאות של אדם לא כל כך אהוב אך אם לפתע יתעשר וכי הכל יתפצו בקרבתו. כך המלאכים היו חפצים במשה, ועל כן ברצונם היה לתת למשה מתנה בשל כך, ומה המתנה שמלאכים יכולים לתת, הרי שם אין דברים גשמיים, על כן מתנתם הייתה חידושי תורה שנקראת אמת, ששמעו הם עצמם מפיו של הקב"ה. דבר זה הם העניקו למשה, ובשביל משה זו המתנה הטובה ביותר בעולם כיון שתורה היא אמת ודבר נצח, ואף מלאך המוות נתן למשה מתנה ולימדו את ענין הקטורת שבכוחה להציל חיי אדם, וזהו הא דכתיב "עלית למרום שבית שבי".

זוכרני שפעם הגיע אלי אדם וקיבל על עצמו שאם יצליח באיזה מסחר הוא ייתן את המעשרות לידי עבור המוסדות - וכך היה. לאחר זמן בא לפני אותו אדם ומסר לידי סכום כסף נכבד מאוד, ולאחר שראה שפני נשארות קפואות, אמר לי, כל הדרך אני חושב על החיון שהרב יחייך לי למראה הכסף והנה הרב נשאר בשלו. אמרתי לאותו אדם, דע לך, הדבר היחיד שממנו אפשר לחייך זהו תורה ומצוות, כיון שכסף היום קיים ומחר איננו, אך תורה זהו דבר נצחי שילוה את האדם לעד.

משה רבינו שקיבל מתנה כל כך יקרה, והיא - חידושי תורה מפי המלאכים, בוודאי קרן עד מאוד כיון שזו

ירושלים תל אביב באר שבע חיפה

הדלקת נרות 16:14 | 16:29 | 16:32 | 16:19

מוצאי שבת 17:27 | 17:28 | 17:29 | 17:26

רבינו תם 18:06 | 18:03 | 18:07 | 18:03

הילולא דצדיקיא

כט - רבי ידידיה מונסניגו,
מח"ס "דבר אמת"

ל - חכם מנשה לוי

א - רבי יוסף שמואל מקראקא

ב - רבי אהרן קוטלר,
ראש ישיבת לייקווד

ג - רבי יוסף דוד

ד - רבי רפאל כדיר צבאן

ה - רבי שמואל הלוי אידלס,
המהרש"א

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במה מפטירין

הפטרת השבוע:

"ויאמר לו יהונתן מחר חודש".

(שמואל א. כ)

הקשר לפרשה:

שבת זו היא שבת שלמחרתה יחול יום ראש חודש כסליו, ומכאן הקשר להפטרת בפרק שבו מוזכר העיתוי "מחר חודש".

"מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום אל

הלחם". (שמואל א. כ, כז)

בדרך צחות ביאר הגאון רבי ראובן אלבז שליט"א, ראש ישיבת "אור החיים"; מדוע מתעכב המשיח שהוא מזרעו של דוד בן ישי?

מפני שאנשים דואגים רק לפרנסתם, על המחיה ועל הכלכלה, ולא מתפללים הרבה על ביאת המשיח.

וזהו שאומר הכתוב "מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום"? הסיבה שמשיח בן דוד מתעכב הוא בגלל "אל הלחם" - שהעם מתפללים הרבה על לחם ועל הפרנסה, ואינם מתפללים די הצורך על ביאת המשיח.

("תורת הפרשה")

"ויאמר יהונתן לדוד לך שלום אשר נשבענו

שנינו אנחנו בשם ה' לאמר ה' יהיה ביני

ובינך". (שמואל א. כ, מב)

כוונת יהונתן בדברים אלו היא שהפירוד בינינו לא יביא לביטול הברית, כי ה' יהיה לעד לעולם.

והמתבונן בפסוקים אלו, ילמד לקח מן ההנהגה הישרה של יהונתן שלא סיפר לדוד את כל מה שעבר בינו ובין אביו - המלך שאול. הן בכדי שלא לספר לשון הרע על אביו והן בכדי שדוד לא יצטער כשישמע דברים אלו. ובפרט שהוא צריך עכשיו לנדוד בין ההרים בודד ואומלל. ולכן סתם יהונתן את הדברים ואמר לו "לך לשלום", שאין תקוה ששאול יחזור בו מדעתו ויחדל מלרדוף אותו.

ויש לנו לדעת שבזכות הדמעות ששפך דוד הוא זכה לגדולה ונשברו אויביו, כמו שביקש מהקדוש ברוך הוא ואמר "שימה דמעתי בנאדך הלא בספרתך" (תהלים נו. ט). ואמר "אל דמעתי אל תחרש כי גר אנכי עמך תושב ככל אבותי". לפי שמדעה הזולגת אינה חוזרת ריקם ושערי דמעה לא ננעלו.

("מעם לועז")

פרקי התעוררות לעבודת השם יתברך
מפנקסו של מו"ר שליט"א

במסילה נעלה

תג מחיר

"ויאמר ה' לה שני גוים בבטנך ושני לאמים ממעיך יפרדו".

(בראשית כה. כג)

ארע עימי ובאו לפני בני זוג צעירים ורעננים שניכר על לבושם שהם חיים טוב ומעודכנים באופנה העכשווית. בפנותם אליי אמרו בני הזוג שהם מעוניינים בילד, לא עכשיו, בעוד תקופה מסוימת.

למשמע רצונם חייכתי לעצמי ופתחתי עימם בדו שיח מעניין:

הגידו נא לי: מה אתם מעדיפים שיהיה לכם בראשונה בן או בת?

בני הזוג חשבו מעט, ולאחר מכן הבעל השיב; בן. האישה לא היתה מרוצה מבחירת הבעל, והיא פסקה; בת. ואני הכרעתי: נו טוב, שיהיה לכם גם בן וגם בת.

אחר כך שאלתי אותם: האם אתם מעוניינים שצבע עורו של התינוק יהיה בהיר או כהה?

ושוב חילוקי דעות; הוא אומר כהה, והיא אומרת בהיר.

ולמי אתם רוצים שהתינוק יהיה דומה?

לא היתה הסכמה ביניהם; זה אומר לי וזו אומרת לי.

כל אותו הזמן רשמתי ברצינות רבה את כל בקשותיהם על דף שהיה מונח לפני, כאילו מילאתי טופס הזמנה למוצר מסוים שברצונם להזמין.

"ובאיזה יום אתם רוצים שייוולד?" והם השיבו יחד: "ביום שלישי, שיהיה ברית מילה בזמן טוב".

הנהנתי בראשי, ורשמתי את העדפותיהם האישיות לפני,

נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

המספר לשון הרע והמקבל לשון הרע, עוברים באיסור "לא תשא שמע שוא".

המספר לשון הרע עובר גם על איסור "השמר בנגע הצרעת לשמור מאד", שזו אזהרה שלא לומר לשון הרע, שהוא גורם לצרעת.

גורם לצרעת

מן האוצר

מאוצרו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בדרך האבות ללא כל פשרות

"ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את

יצחק" (בראשית כה, יט).

התורה לא כתבה בפירושו את בני יצחק, אך זה נרמז בפסוק "ואלה תולדות יצחק", שסופי התיבות של "תולדות יצחק" עולה חמש מאות, וכשנוסיף על זה את מניין מאה ברכות, עולה כמניין שש מאות - שזה בגימטריא כמניין "קשר" וכמניין "שקר". וכבר מתולדות יצחק רואים איך יעקב אבינו בחר בדרך ה"קשר", שהחליט ללכת בדרך אביו ונהיה קשור עם הקב"ה. ואילו עשו בחר בדרך ה"שקר", וחי חיי הבל של העולם הזה, שהם חיי שקר ואין בהם כלום. ולכן לא כתבה התורה את תולדותיו של יצחק - אלא ברמז, כי לא רצתה התורה לבייש את יצחק בכך שיש לו בן שסר מדרך התורה, ולפיכך לא כתבה התורה שעשו היה מתולדות יצחק אלא רק רמזה את שמו. ואפשר להוסיף, שבפסוק "ואלה תולדות יצחק", רמוז גם התולדות שבקדושה שיש ליצחק, כי ראשי תיבות "תולדות יצחק" עולה בגימטריא ארבע מאות ועשר, שזה עולה כמניין "קדוש", לומר לך כי היה ליצחק תולדות בקדושה שזה יעקב, וכך גם שתולדות יעקב רמוזים בפסוק.

נמצא כי יעקב אבינו בחר ללכת בדרכי אביו יצחק, למד מדרכי האבות הקדושים וגדל אף הוא בקדושה, והקב"ה עזר לו על מנת שיוכל לעמוד בדרך אשר בחר בה. אך עשו שלא רצה לגדול בקדושה, פרש מדרכי אבותיו והלך לגדול בבתי עבודה זרה, ומכיוון שלא רצה להיות בקדושה, אזי הקב"ה לא עזר לו וגדל בטומאה. וכמו שכתוב "הבא להיטמא פותחין לו" (יומא לח, ב), שהקב"ה נותן לאדם אפשרות לבחור בדרך הטומאה, ואינו מכריחו לבחור בדרך הטובה.

והדרך שבה האדם זוכה שבניו ילכו בדרכיו, הוא על ידי שהוא עצמו ילך בדרך ה', יתחבר לאמת בכל מצב, ולא יעשה פשרות עם התורה, אלא גם כשקשה - הוא ימשיך לעבוד את הקב"ה וללמוד תורה. ובנו של אדם, הגם שהוא קטן, הוא עושה את אשר הוא רואה בבית. וכמו שכתוב בגמרא "שותא דינוקא בשוקא או דאבוה או דאימיה" (סוכה נו, א). והיינו, שכל מה שתינוק משוחח בשוק משום ששמע זאת מאביו או מאמו, שזו הדרך של הקטנים - ללמוד ממעשי הגדולים. ואם הילד רואה שאביו לומד תורה ללא פשרות, וגם כשקשה הוא ממשיך לעבוד את הקב"ה, אזי הוא לומד מכך והולך בדרך אביו ולומד תורה כל ימיו, גם כשזה לא קל ויש קשיים. אך אם הוא רואה שאביו לא לומד תמיד, וכשזה קצת קשה - הוא מפסיק ללמוד ואינו עובד את הקב"ה, אזי גם הוא נוהג כך, ועוזב חס ושלום את דרך התורה. לכן חובה עלינו לשים ליבנו אל דברים אלו, ועל ידי זה נזכה שבנינו ימשיכו ללכת בדרך אבותינו, וימשיכו לעבוד את הקב"ה בכל מצב.

חיים בפרשה

"בת כתואל הארמי מפדן ארם אחות לבן הארמי". (כה. כ)

לזה קודם שאמר הכתוב "כי עקרה היא" קדם לומר טעם הדבר. ואמר "אחות לבן", פירוש וזו היתה סיבה שנעקרה רבקה עד שהוצרכו לתפילה.

ואמרו אחות לבן - ללא צורך, ונוסף שכבר ידענו, אלא הטעם הוא על דרך אומרם ז"ל (ב"ר ס. יג) שטעם רבקה שהיתה עקרה הוא לצד ברכת לבן כדי שלא יראה כי ברכתו תעשה מעשה טוב.

מן המעיין

"ויאמר ה' לה שני גיים בבטנך". (כה. כג)

רש"י מצטט את דיוק הגמרא על לשון הכתוב "גיים" שהוא כמו 'גאים' - אלו אנטונינוס ורבינו הקדוש שלא פסק מעל שולחנם לא צנון ולא חזרת.

ובדאי שיש בשני ירקות אלו, רמזים גדולים בעבודת השי"ת. וכך למשל מובא בספר "ילקוט חמישאי", בשם רבי יוסף זיאת שליט"א כפי ששמע מקדוש ישראל ה'בבא סאלי זיע"א בעת רעוא דרעוין:

'צנון' - מרמז לקרירות. היינו שאם יבוא יצר הרע, שהוא כאש בוערת, להשכיל את האדם בדבר עבירה - יצנן עצמו ולא יעבור.

'חזרת' - מורה על ענין החזרה בלימוד שיש לחזור ולשנן את תלמודו חזרו ושנן.

"ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה". (כה. כז)

בספר "אור הצבי" מובא ששמע בשם הגר"א שפירושו של "איש שדה" הוא כפשוטו. היינו שעשו היה יודע איך לצוד את איש השדה, והוא 'אדני השדה' הנזכר במשנה במסכת כלאים, והוא 'ידעוני' המוזכר בתורה.

צורתו, כצורת אדם בפרצוף ידים ורגלים והוא מחובר בטבורו בחבלך גדול היוצא מן הארץ ואין כל בריה יכולה להתקרב אליו במלא מידת החבל, כי הוא הורג וטורף כל הקרב אליו וכשרוצים לצודו - יורים בחצים בחבל עד שנפסק החבל, והוא צועק בקול מר ומת מיד.

ועשו היה יודע איך לצודו חיים. ופירושו הפסוק הוא כאילו נכתב כך "ויהי עשו איש יודע ציד לאיש שדה".

"ויאמר הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי". (כו. ב)

הנה אמרו חז"ל בגמרא (ברכות דף ה.) שצריך האדם להרגיז יצר הטוב על יצר הרע על ידי לימוד תורה וקריאת שמע, ואם לא עוזר לו, יזכיר לו יום המיתה.

ועל כך פירש בעל ההפלאה, רבו של החתם סופר זיע"א, שמביא פירוש זה בשמו; משתבח יצחק בפני יעקב "הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי" - היינו שמעולם לא הוצרכתי להזכיר ליצר הרע את יום המיתה, לפי שבטלתי אותו על ידי לימוד תורה וקריאת שמע.

מסילות לאמונה

הכנסת המזון לתוך המעי, כך שהרגשת ותחושת השובע נמשכת לאורך מספר שעות, מבלי שהאדם ירגיש בתחושת רעב וינשנש בכל שעה קצרה סעודה קצרה ומזינה.

תחנת שידור

המעיים הם מתוקף תפקידם מוליכות מרכיבי מזון לכל אבר ואבר על פי תצורת כמותית נתונה וקבועה: חלבונים, פחמימות, שומנים, מינרלים, קלוריות, ושאר סדרת הויטמינים: סידן וזרחן, יוד וברזל, אשלגן ופחמן, נחושת ושאר המינים.

נתאר לעצמינו מה היה קורה אם מערכת השידור שבמעיי האדם היתה באה לכלל טעות ('טעות לעולם חוזרת')? ומשדרת את חלקי המזון בפלס דק לאותם כתובות יעד אשר אין להם כל צורך בהם.

ומי הוא זה שמודיע למעיים בגמר פעולת התמיסה, שתדע כי הגיעה השעה להוריק את הפסולת שנותרה בגוף? והלא זו תנועה יומיומית של רבבות אלפי מולקולות. וכמה בתי חרושת ומעבדות כימיות גנוזות בקרב בטנו של האדם כדי לאפשר את כל ההרכבות הכימיות הללו?

ולאחר כל הניסים התמידיים הללו, מה היה עושה האדם אילו היו נשארים בגופו כל אותן כמויות של פסולת המזון: עודפי המים, חומצות השתן והגופרית, אם יוותרו בגוף הריהם עלולים להרעיל את המערכת הגופנית!

ובכן למטרה זו בדיוק, הוענקו לאדם שתי כליות. בכליות מצויים מליוני 'פרונים' - נימיות אשר בהם עובר הדם, והם המסננים את הפסולת מתוך הדם, ואשר אורכם הכולל נאמד ביותר מעשרה ק"מ.

אשר יצר את האדם בחכמה

הכליות מבצעות סינון בקיבולת אדירה של כ- 150 ליטר דם ביממה, בו בזמן שהפסולת היוצאת מן הגוף אינה עולה על ליטר ומחצה. כמעט 99% מן הדם חוזר חלילה אל

הגוף. והמעניין הוא שכל החומרים החיוניים לגוף כמו הגלוקוזה או הנתרן והכלור - הם אינם נקלטים בסינון הכליות והם נותרים בדם כמות שהן.

ומכאן אנו מגיעים לברכת השבח וההודאה שתקנו חכמינו זכרונם לברכה בכל עת שאדם נצרך להוריק את הפסולת שבגופו. התבוננות מעמיקה בנוסח הברכה, מלמדת את האדם להעריך נכונה את חכמת הבריאה שהטיבה עם האדם לבל יסתכן חלילה בסתימת הנקבים וחלילה בפתיחת החלולים, ולבל יתבזה האדם בפני הבריות על ידי עצבי הגירוי עליהם שולט האדם לעכב את הורקת הפסולת עד בואו למקום המתאים. חסד זה ידוע במיוחד לחולים שנוזקים למכשירים רפואיים בכדי להוריק את הפסולת שבגופם, ה' ישמרנו.

ומרגלא בפומיה של רבינו ירוחם ליבוביץ זצ"ל, שאילו היה האדם מתבונן ויודע את כל מה שעובר בגופו מעת שמכניס את האוכל לפיו עד שעת עשיית צרכיו, הרי שהיה שולח תיכף ומיד מברק לביתו להודיע שהכל בסדר איתו...

האדם האדום הזה

כשמדברים על הדם, חשוב לזכור כי הדם מהווה 1/13 ממשקל גוף האדם ובו כחמשה מליון כדוריות אדומות בכל מ"מ מעוקב. ואם נתרגם זאת למונחים ידועים, אדם שמשקלו הוא 65 ק"ג - אזי יש בגופו 5 ליטר דם הכוללים כארבעים וחמשה טריליון כדוריות.

הדם למעשה מעביר את החמצן מן הריאות אל תאי הגוף, בתחלופה זו סטרית - שיגור חמצן וקבלת פחמן דו-חמצני. הדם מעביר גם את חמרי המזון מן המעיים אל התאים, את הפסולת אל אברי הפרשה, את ההורמונים מן הבלוטות לפעולות פנימיות, ואת החום הגדול הנוצר בלב אל העור כדי להתנדף שם כדי לא להזיק לגוף. הדם גם נלחם בחיידקים מזיקים, ומעניק חיים לתאי הגוף.

התבוננות מעמיקה בכדוריות הדם, חושפת למעשה את חכמת הבריאה ונפלאותיה: כל כדורית דם עוביה הוא 007 מ"ג, ואילו נימי הדם שלתוכם הכדורית חודרת - צרה מעוביו של הכדורית. חדירת הכדורית לנימי הדם מתאפשרת הודות לגמישותה של הכדורית המצמצמת את עצמה כדי לעבור בנימי הדם. כשהכדורית כבר חדרה לנימי הדם, חוזרת הכדורית לגדלה הרגיל, ועל ידי הלחץ הנוצר הכדורית נדחקת כנגד קירות נימי הדם, פעולה שמאפשרת לתחלופת גזים: קיבול פחמן ונתינת חמצן, ואינה יכולה להתאפשר אלמלא הכדורית קטנה במקצת או אם נימי הדם יתרחבו ולו במעט.

לא פעם כשאנו נזקקים לשירותי הרפואה הטבעית והקונבנציונלית, עומדים אנו נפעמים למול עוצמת הבריאה וחכמתה המופלאה. חוקרים ומדענים עתירי שם כשסיכמו את מחקריהם על בנין גוף האדם לא יכלו להתעלם מן הכח הא-להי הטמון ומצוי בכל מילימטר מעוקב של גוף האדם, אולם העדיפו לתמצת ולומר כי מערכת גוף האדם מהווים הם (לדעתם) "נס הנדסי"...

ברשימה זו נתמקד בעיקר על כמה וכמה נפלאות המתרחשות בשעה שאדם סועד ומטיב את לבו לקיים את גופו שיהיה חזק ובריא לעבודתו יתברך שמו.

מעבדה כימית

כל מאכל הנאכל על ידי האדם, מועבר ע"י צנורות דקים לקיבה שם נשפכות עליו תמיסות שונות חריפות בתכולתן המרככות את המאכל והופכות אותו לנוזל, רק בצורה שכזו יוכל הדם להעביר את מרכיבי המזון החיוביים לכל חלקי הגוף.

נשאלת איפוא השאלה והלא אותו מיץ הקיבה מכלה הוא כל מאכל אשר יאכל, קשה ורך, חם וקר, הכיצד אין הוא מכלה את עצם כיס הקיבה? מנין לו לדעת שבשר עוף, דגים או בהמה הוא צריך לרכך ולעבד ואילו את בשר גוף האדם עליו להשאיר בשלימותו? איך המיץ מבחין בין מזון כזה ואחר ויודע את מה עליו להפוך לתמיסה נוזלית וממה ליהרר שלא יסכן חלילה את גוף האדם?

כאן טמונה ומתגלית חכמתו של הבורא ויצירתו הנפלאה.

תפקידו של המחסנאי

הקיבה שבאדם מסוגלת להכיל בתוכה שתיים עד שלוש ליטרים של מזון, וממנו יוצא המזון לתריסריון ולמעיי הדק שקוטרו 3 ס"מ. וכעת נתאר לעצמנו אילו לא 'המחסן' שבקיבה שיכול להכיל כמות כה גדולה של מזון, הרי שהיה נבצר מן האדם לאכול את כמויות המזון שהוא אוכל בסעודה דשינה, שכן כל דבר מאכל ומשקה שהוא יבלע לושט מיד יפול לתוך המעי הדק שאינו מסוגל להכיל כמויות כה גדולות - באופן יחסי כמובן - של מזון.

הקיבה היא אפוא זו שמוסתת את קצב